

Ovu knjigu posvećujem Aleksandru Dimi, Žilu Vernu, Arturu Konanu Dojlu, Bremu Stokeru, Edgaru Rajsu Barouzu i Džonu Ronaldu... I svim likovima koji su pod njihovim perima nastali i ulepšali moje detinjstvo...

Miloš Petković

Miloš Petković

LEGENDA O SEDAM MAČEVA

knjiga prva

TAJNA STARE VODENICE

Specijalno, redigovano izdanje
sa autorovim dodatkom

Urednik izdanja
Petra Nešić

Izdavač: *Spin Press*

Edicija:
Santazija

SADRŽAJ

<u>PROLOG</u>	<u>1</u>
<u>Glava 1. GROFOV DNEVNIK</u>	<u>8</u>
<u>Glava 2. ČETIRI PISMA</u>	<u>14</u>
<u>Glava 3. OKUPLJANJE</u>	<u>43</u>
<u>Glava 4. LEGENDA O SEDAM MAČEVA</u>	<u>56</u>
<u>Glava 5. TAJNA STARE VODENICE</u>	<u>71</u>
<u>Glava 6. KRVOLOK IZ ZAROŽJA</u>	<u>110</u>
<u>EPILOG - SEDMI MAČ</u>	<u>129</u>
<u>Priča: DAROVI IZ SANDUKA</u>	<u>135</u>
<u>Dodatak: LEGENDE, MAČEVI I VAMPIRI</u>	<u>164</u>

Prolog

Ževodanske šume, Francuska, godina nepoznata

U stoletnim šumama Ževodana, drveće nemim plaćem dočekuje dolazak leta. I tako svake godine. Reska smola curi niz hrapavu koru posrebrjenih četinara poput voska ili suza koje oplakuju mrtve. Krošnje su upletene u krunu, i ona sa udaljenih planinskih vrhunaca liči na more zelenih i smeđih valova. Ovde zlatni prsti sunčeve svetlosti ili srebrni srpastog Meseca retko dosežu do hladne zemlje, prekrivene tepihom od krtih iglica i vlažnog humusa.

Utvarni oblici plešu među drvećem, odeveni u mlečnobeke halje satkane od magle ili kukuljice tamne kao pokrov noći. Pesme su im žubori hladnih potoka, huk goleme sove i zavijanje vukova. Tada se čini da su oblaci sišli s neba kako bi upozorili putnike da ne zalaze u kraljevstvo kudravih zveri. Kao da kurjaci to već ne rade, zavijanjem ganjajući Mesec, željni tame. Ipak, njihov zov deluje tako dalek, naizgled pruža dovoljno vremena nesretnim dušama da pobegnu što dalje, a već u sledećem trenu mnoštvo parova grimiznih očiju pomalja se iz guste pomrčine. Prati ih potmulo režanje i sjaj belih oćnjaka o kojima meštani ove nedođije vekovima ispredaju legende.

Brdski konjići jakih sapi plovili su po vilajetu magle, tek na trenutke obasjani bledom mesečinom. Meka zemlja ugibala se pod njima. Pogled višeg jahača sede kose i uredno potkresane brade lutao je kroz tminu, tražeći šumsku stazu. Bilo je premalo ili nimalo svetlosti, a senke drveća tkale su zid kojem njegove zelene oči nisu mogle ništa.

„Gospodaru, da pripalim baklju, ovako više ne ide?“, prošaptao je niži, zdepastiji jahač, kao da bi ga neko mogao čuti.

Ruka se podiže ispod plašta obrubljenog krznom hermelina te sedokosi uperi prst ka stenama. Prsten sa grbom njegove kuće zaiskrio jena mesečini poput svica. Kada su stigli do brežuljka posutog stenama, jahači se zaustaviše, praćeni njiskom zadihanih konja. Zora beše daleko, a zavijanje vukova sve bliže i jezivije.

„Oдавde nastavljamo peške”, gotovo da je naredio onaj s prstenom.

Poveli su konje, držeći ih za uzde. Miris divljine i još nečega im zagolica nozdrve. „Možda su to ove pečurke po kojima gazimo, ili trulež panjeva, lišajeva i mahovine”, pomislio je zdepasti, čije je butine milovalo lišće raskošne paprati. Pre nego što je dovršio misao, iznad sebe ugleda kulu od tvrdog kamena, sakrivenu u magli. Skoro da se stapala sa krošnjama srebrnih jela, ta pogurena, kamena starica sa šeširom od crnog škriljca. Ostatak utvrde samo je delom bio na površini.

„Ukopana je”, čuo je sebe zdepasti, ali ga njegov saputnik utiša uzdignutim kažiprstom. Mašio se za pištolj zadenut za pojasom. Senke su pojačale njegova čula do maksimuma. Kada su prišli bliže usnulom zdanju, ukazaše im se čudni oblici, od kojih zdepastog prođe nelagodna jeza.

„Gospodaru... Šta je... Šta su oni?”, procedio je jetko. Cvokotao je krupnim zubima.

„Kamen. Oni su od kamena, Đakopo”, odgovori mu ovaj, uperivši pritom pištoljem u najbliži kip. Rogati gargojl kezio im se u lice, streljajući ih sablasnim, neživim očima. Bilo ih je svuda oko šumske tvrđave. Đakopu beše malo lakše kada je uvideo da pred njima stoje kipovi, ali... „Te čeljusti... Odvratno”, pomislio je. Između kamenih očnjaka videše nagurane kosti, mahovinu i sitno granje. Neki od njih držali su ljudske lobanje u povijenim kandžama. Oni sa krilima bacali su dugačke senke pred njihove noge.

„Hajdemo, pre nego što ih neka mađija oživi”, hladnokrvno reče sedokosi i povede konja ka kuli. Đakopo postade njegova verna senka. Dobovanje kišnih kapi nateralo ih je da pogledima potraže trbuhe mrkih oblaka. Nebo beše legura srebra i olova.

Privezali su konjiće za rogove krilatog gargojla koji je duvao u kamene fanfare, kao da najavljuje goste jezive tvrđave. Ostaviše ih tu, nadajući se da će završiti i vratiti se pre nego što iz tame pristignu vukovi. Zlokobna tama, šćućurena u ulazu, pozivala ih je da zađu u njenu utrobu. Gvoždem okovana vrata ležala su odmah pored, prekrivena mahovinom, rđom i srebrnim iglicama.

„Sad možeš da pripališ baklju.” Glava buktinje bljesnu sjajem sunca, činilo se Đakopu. Podiže je iznad glave, stvarajući oštre senke isprepletane poput ratnika u ljutom boju.

Zapahnu ih miris buđi, izmeta i vlažne rogozine. Dvorana se sužavala pred njima, završavajući se niskim prolazom, kao pravljenim za kakvog kepeca. „Ili možda gargojla”, pomislio je Đakopo, previše uplašen da bi se okrenuo i pogledao iza sebe. Više nije čuo ubrzano disanje brdskih konjića; samo je dobivanje krupnih kapi kiše dopiralo do njegovih ušiju.

Grubo klesanim stepenicama spustiše se u prostraniju dvoranu. Iz nje je dalje vodilo nekoliko prolaza. Opasivao ju je polukružni balkon od trulog drveta, u čijim senkama se krilo još tri prolaza, levo, desno i pravo. Golemi pacov stajao je na stolu ispred njih i bezbrižno glodao poveću kost. Čim su napravili nekoliko koraka ka sredini, kroz prolaze izadoše osobe u sivim i smeđim kukuljicama. Ne videše im lica, već samo odsjaje britkih bodeža u širokim rukavima. Laganim koracima okruživali su došljake, oni na balkonu silazili su niz stepenice, praćeni jezivom škripom podnih dasaka.

Đakopov saputnik uperio je pištolj ka stolu i preciznim hicem ustrelio pacova. Kost odskoči skoro do tavanice nakon što pucanj odjeknu dvoranom.

„Ovako će proći svako ko napravi još jedan korak! Dolazimo po pozivu vašeg gospodara”, rekao je sedokosi čovek i slobodnom rukom podigao pismo iznad glave. Na njemu je dominirao grimizni pečat.

„On nam je i gospodar i sužanj”, zmijskim šapatom obratio im se najbliži čuvar. „Pratite me, odvešću vas do njega.” Zatim se okrenuo i nestao u tami prolaza iz kojeg je i došao.

Dvojica putnika zaobiđoše sto i krenuše do vrata. Osećali su poglede nemih prilika. Oni se nisu mrdali, baš poput kipova koje su zatekli pred utvrdom. Zakoračiše u tamu tunela, sa kojom se čuvar stapao kao da je senka. Đakopo je rastera bakljom i primeti mesta za lojanice na kamenim zidovima. Prešao je glavom buktinje preko jedne posude i bleđi plamičak zaigra poput sitnog demona, sežući ka tavanici. Na kraju tunela stajaše okovana vrata sa snažnim šarkama. Golemi katanac optočen tankim slojem rđe stezao je dve kuke, onu

na vratima i onu na zidu, u svoj čelični stisak. Čuvar ih otključa i gurnu, te zađe u sledeću odaju.

„Sada smo sigurno duboko pod zemljom”, prošapta Đakopo dovoljno tiho da ga je samo saputnik mogao čuti. Hladne tamnice pružale su se u nedogled, nestajući u tami kao utvarne seni. Rešetke posute rđom ličile su na čeljusti kamenih beštija.

„Ugasite baklju”, prosiktao je čuvar, „on ne podnosi svetlost vatre.”

Đakopo zbunjeno pogleda starog gospodara. Klimanjem glave, gospodar mu pokaza da poslušá naredbu. Na nekoliko trenutaka ostali su u potpunom mraku; čulo se jedino škljocanje brave kada je čuvar otključao najbližu tamnicu.

„Stigao je, gospodaru. Još jedan čovek je s njim”, čuli su kako se jedva vidljiva silueta čuvara obraća tami. Oči su im se privikle na odsustvo svetlosti. Prošlo je nekoliko dugih trenutaka tišine pre nego što čuše bat koraka i zveket gvožđa pred sobom. Đakopo je tada pozeleo da pruži ruku i osloni se gospodaru na rame, jer su klecave noge počele da ga izdaju. *Sada je izašao iz tamnice, evo ga pred nama*, čuo je sopstveni glas u mislima. Zaslepi ga iskra plavičaste svetlosti, pa još jedna, i još nekoliko posle njih. „Behu to komadi magnezijuma. Zarobljenik tamnice prelomio ih je i pobacao pred njihove noge. Đakopa je oblivalo rastopljeno inje unutrašnje studeni izazvane nestvarnim prizor pred njima: živi skelet od čoveka odeven u prljave, poderane halje; umesto noktiju, povijale su se dugačke kandže na dlanovima i stopalima; a lice... Lice je skrivala gvozdена maska sa dva proreza u kojima je buktao skerlet. Ispod njih behu dva manja za disanje i nekoliko uzanih proreza namesto usta. Đakopo tada shvati da pred njima stoji misteriozni zarobljenik dobro poznat peru velikog Voltera.

„*Ili možda samo nosi istu masku kao on*”, šapnu mu misao u unutrašnje uvo. Najjeziviji glas koji je ikada čuo, drhtav i otrovno rezak, obratio se Đakopu: „Ne nosim je svojom voljom, stranče. Ona je kazna za moje prokletstvo.” Nekom volšebnom veštinom čovek sa gvozdenom maskom pročitao je misli uznemirenog Đakopa. Zatim se okrenuo ka sedokosom i prosiktao: „Vi možete skloniti oružje, dragi grofe, neće Vam biti potrebno.”

Ovaj ga poslušao, vratio revolver u kožnu futrolu i podiže pismo. „Napisali ste mi da mnogi životi zavise od našeg viđenja. Objasnite mi”, započeo je grof.

„Vidim da odmah želite da pređete na stvar. To me raduje. Ipak, mislim da se nećete obradovati onome što imam da Vam kažem.”

Grof je ćutao, a i Đakopo, skrštenih ruku, gledajući u štapiće magnezijuma ispred svojih nogu.

„Zato sam i odabrao Vas, Monte Kristo. Vi možete podneti sve, nakon robije na Šato D’Ifu svaka moja reč biće Vam kao pesma.”

„Ime mi je Edmond”, kratko je odgovorio čovek, „Edmond Dantes. I kako uopšte znate sve to o meni?”

Čudan zvuk, grgotav i škripav, dopre im do ušiju. Nije bio siguran, ali kada bi se kladio, grof bi rekao da se njihov domaćin upravo nasmejavao. „Edmond Dantes ste bili sve do onog trenutka kada ste pronašli Spadino blago. Sveteci se demonima prošlosti, platili ste visoku cenu onome ko Vas je preobratio u grofa Monte Krista.”

„Dosta s tim!”, uznemireno mu odbrusi Edmond. „Nisam ja nikome ništa platio.”

„O, i te kako jeste. Platili ste mu. Đavo uvek dođe po svoje. Verujte mi, ja to najbolje znam”, dodao je čovek sa gvozdenom maskom. Taman kada se grof napregnuo da mu odgovori, ovaj tiho, jedva čujno prošapta: „Rođen sam daleke 1503. godine, u Sen Remi de Provansu. Bio sam sasvim običan čovek, sasvim običnih potreba. Nisam tražio nevolje. Ali, one su našle mene. Sve ružne stvari koje sam ostavljao iza sebe stizale su me u snovima, te sam poželeo da mogu da predvidim budućnost... I uvek budem spreman. Jednog dana sreo sam čoveka koji je pred mene izneo ponudu.”

Kratku stanku grof je iskoristio da mu postavi pitanje: „Kakvu ponudu? Nastavite.”

„Rekao mi je da ću moći da predviđam događaje, i to one najveće, ali je zauzvrat tražio nešto najvrednije što sam imao. Tražio je moju dušu.”

Obojica su znali o kome govori. Đakopu su se krupne graške znoja slivale niz naborano čelo i rošave obraze, sve do usana. Ukus soli uznemirio je njegov želudac, stvarajući mučninu od koje mu se zavrtilo u glavi. Glas čoveka pod maskom vratio ga je iz magnovenja.

„Pristao sam. Nije bolelo. Mogao sam da vidim budućnost, jasnije nego što sada vidim vas dvojicu. Video sam sve što sam poželeo, ali i ono što nisam. On mi je podario i dugačak život, tako da sam ružne stvari koje sam video proživljavao i ostavljao iza sebe. One su me, na kraju, stizale, u vidu najstrašnijih košmara koje možete da zamislite!”

„Zašto nam sve ovo pričate?“, pitao ga je Monte Kristo.

„Strpljenja grofe. I ja sam, kao i Vi, sebi prišio titulu. Vi ste postali grof, a ja prorok. Da... Proricao sam sudbinu, najavljuvao događaje, nadajući se da će mi ljudi verovati i nekako sprečiti sve užase iz mojih snova. Međutim, završio sam tu gde jesam. Sada sam samo čovek sa gvozdenom maskom, koji će, hvala nebesima, uskoro napustiti ovaj svet.”

Duboki kašalj obojen krvavom pljuvačkom svedočio je da čovek govori istinu. Grof nije morao da postavlja pitanja, odgovori su dolazili sami od sebe, „Pozvao sam te samo radi jedne stvari. Želim da ti otkrijem tajnu svog poslednjeg proročanstva, ali ne samo to. Od toga ne bih imao ništa sem užasnih glavobolja. Ne, želim da ti pokažem i kako da ga sprečiš.”

Još pola sata pričao je čovek sa gvozdenom maskom, a Monte Kristo i Đakopo su slušali. Kada je, na kraju, završio, grof se okrenuo i, bez ijedne progovorene reči, prišao do otključanih vrata.

„Imaš li ime, starče?“, upitao je misterioznog domaćina. Ovaj kao da je oklevao, pre nego što kratko reče: „Imam. Ime mi je Mišel de Notr Dam... Mada, poznatiji sam kao Nostradamus.”

„Pokušaću da ga sprečim. Uradiću sve što je u mojoj moći.” Još jednom se osvrnuo da pogleda proroka, a zatim rukom ispisao krst u vazduhu. Njegov čelični glas osvojio je dvoranu: „Neka ti Bog dušu oprosti.”

Kiša je stala. Vetrovi su oterali jato mrgodnih oblaka negde na sever, tako da je Mesec neometano pleo mreže kroz grane mirisnog drveća. S krova kule oglasila se kukuvija, čiji je noćni lov upravo počeo.

„Gde su nam konji?“, upitao je Đakopo Monte Krista kada su izašli iz srebrom okupane tvrđave. Stari grof je ćutao, zureći u drveće. Iznenada se mašio za revolver, tek četvrti takav u celom svetu. Zvanično, samo su tri ikada napravljena; niklovana cev, drška od slonovače, tajna gravura. Jedan je pripadao Vajatu Erpu, drugi Doku Holideju, a treći nekom teksaškom šerifu čijeg se imena nije mogao setiti. Ovaj, četvrti, tajno je napravljen za njega i isporučen u posebnoj kutiji obloženoj bivoljom kožom i ukrašenoj srebrnim zakivcima. „Budi tih, Đakopo“, šaputao je, „tih kao senka. Plaši me ova šuma.“

Bivši pirat je znao da se njegov gospodar i veliki prijatelj boji samo Boga, tako da ga ove reči pomalo iznenadiše. Ali, kada je video da pored konja nema ni kamenih gargojla, prođe ga nelagodna jeza. „Gde li su nestali?“, pitao se dok je pogledom tragao za bilo kakvim pokretom. Bilo je tiho, previše tiho. Odjednom, tužan krik konja dopre iz tame, žalosni vapaj od kojeg se ledi krv u žilama. Odmah nakon njega, čuše i potmulo režanje gladnih zveri, a na kraju i zavijanje, koje je značilo da je plen mrtav.

Monte Kristo se okrenuo ka Đakopu, bled u licu kao mrtvac. „Đakopo, sećaš li se one tuče u Veneciji, kada nas je pomahnitala rulja jurila ka marini?“

„Davno beše to“, mislio se ovaj, „sećam se, kao kroz maglu.“

„Zaboravi na maglu, seti se kako si trčao tada. Želim od tebe da i sada trčiš isto tako, koliko te noge nose.“

„Kuda, Edmonde?“

„Što dalje odavde, Đakopo, što dalje odavde...“, jetko reče Monte Kristo, te se obojica stušitiše niz padinu, nesvesni da ih par skerletnih očiju, sakriven iza sablasne gvozdene maske, posmatra sa najvišeg prozora kule.

Glava 1.

Grofov dnevnik

Vila Monte Kristo, nadomak Marseja

Nekoliko godina nakon susreta s Nostradamusom...

Smiraj života, suton... Tada ljudi obično misle da je njihovo vreme prošlo, da su zatvorena pročitana knjiga koja će nadalje skupljati prašinu dok je neko ne položi u staru zaboravljenu škrinju. Misle i da im je preostalo još da broje svoje poslednje godine, mesece i dane, i čekaju. Ipak, život je nepredvidiva pojava.

Mnogi ljudi su baš u tom periodu, u tom sutonu, uradili velike stvari, koje su im podarile večni život ili mu dali novi smisao, iako to nisu očekivali.

Grofu je susret sa prorokom bio znak od Boga. Prilika da bar malo rastereti svoju dušu onog bremena što se nakupilo za života. Voda koja će sprati tragove patnji, osvete, katkad i mržnje. Monte Kristo je znao da je odveć star i da neće moći u potpunosti da ispuni zadatak koji mu beše nametnut, ali nije odustao. Prvo je u svoj dnevnik pribeležio sve ono što mu je Nostradamus rekao u bezimenom zamku u Ževodanskim šumama, a onda počeo da priprema teren za svog naslednika, svog sina Edmonda Drugog. Akcenat je bacio na sve ono što je trebalo uraditi kako bi proročanstvo bilo osujećeno.

Uz Đakopovu pomoć, angažovao je posebne, prigodne ljude da pribave neophodne fragmente, pod perom je kovao plan i razmišljao. Pred njim je bila šahovska partija koju je započeo on, a moraće da je završi njegov sin. Nije to bio lak zadatak za umornog, istrošenog čoveka, ali kada mu je jedne večeri njegov lekar rekao da mu nije ostalo još mnogo vremena, pažljivo je pregledao dnevnik. Bio je zadovoljan. Takođe, pod kućom je deo slagalice već bio složen, za

šta je dobar deo zasluga išao na račun Đakopa, koji je preminuo nekoliko meseci ranije. A sada... Grof je osenio da je vreme da zaveštanje prenese na svoga sina i pridruži se svom starom prijatelju na onoj strani.

Kroz vitražni prozor boje ćilibara prodirala je mesečeva svetlost, bojeći čestice prašine što su lebdele po sobi. Nauljeni fitilj goleme sveće pucketao je glasnije od isprekidanog disanja starca na postelji pored. Miris voska širio se sve do dovratka.

Starac se prenuo iz sna i desnom rukom povukao mekani jorgan. Vid mu je oslabio, a nije imao snage da se pridigne i dohvati naočare sa noćnog stočića. Trenutak-dva kasnije ipak uvide da mu je pristigao sin, a ne doktor ili možda neko od posluge. Edmond Drugi nije bio u cvetu mladosti, već je zagazio u šestu deceniju života, ali beše mladolik i u odličnoj fizičkoj kondiciji. Stari grof ga je gledao i pomislio kako bi bilo lepo da se sada zapravo gleda u ogledalo koje, nekim čudom, posmatrača može podmladiti nekoliko decenija. I zaista, sin je fizički neodoljivo podsećao na svoga oca, s tim što je Monte Kristo oduvek tvrdio da ovaj ima oči na svoju majku, Mercedes.

„Kako si, oče?“

Teškom mukom, Monte Kristo se pridigao i nakašljao. Zatim je natukao naočare na vrh nosa, ukrstio ruke na grudima i rekao: „Sećam se i boljih dana. Sedi...“

Edmond Drugi sede kraj očevih nogu i zagleda se u njegove bademaste oči. U njima je treperio žar ugljevlja negdašnje oštine.

„Sine... Neću dočekati jutro. Osećam prisustvo smrti. Dolazi po mene, baš kao što je došla po Đakopa, starog Fariu i...“

„Moju majku“, dodade Edmond Drugi.

Monte Kristo tada iz nedara izvadi oglicu na kojoj je visio maleni ključ. Skinuo ju je, dao sinu i rekao: „U fioci u mom radnom stolu naći ćeš dnevnik. O mom životu uglavnom sve već znaš. Zato – nađi Ževodan. Čitaj odatle. Biće ti jasno šta treba da uradiš.“

Edmond Drugi istog trena otide do stola, uze dnevnik pa se vrati do kreveta. Dnevnik u kožnom povezu i sa ugraviranim grbom Monte Krista ličio je na kakvu čarobnjačku knjigu iz starih epova. Edmond Drugi pomilova površinu dnevnika i grba pa pogleda u oca, koji je sa prsta skinuo pečatnik. „Dajem ti i porodični prsten. Sine moj... Ja nisam oduvek verovao u Boga, a ti ne smeš da napraviš tu grešku.”

„Jer on je oduvek verovao u tebe”, ponovo se nadovezao Edmond Drugi.

„Da. Tako mi je i Abe Faria rekao jednom prilikom”, sa setom u očima i glasu reče Monte Kristo, pa se strahovito zakašlja.

Edmond je tada skočio. „Otvoriću prozor, oče, prijaće ti malo svežeg vazduha”. Kada se vratio do kreveta, njegov otac je nepomično ležao na njemu, zaklopljenih očiju. Edmond Drugi pade na njegove grudi i tiho zaplaka, a vetar nahrupi kroz otvoreni prozor te se sveća, kao i Monte Kristov život, ugasi pre dolaska rujnog praskozorja.

Edmond Drugi je gotovo svakog dana odlazio do porodične Egrobnice gde behu sahranjeni njegova mati i otac, ali i Đakopo Manfredi. Išao je i u crkvu, potpisivao razne poslovne papire i radio na pismima. Posebnim pismima.

Otkrio je tajnu poslednjeg Nostradamusovog proročanstva, upoznao se sa svim očevim koracima i čvrsto rešio da nastavi tim putem. Tom opasnom bogazom u magli. Pripreme su bile duge i naporene, broj knjiga nad kojima je Edmond Drugi dočekao jutro veliki je i sada... Došao je trenutak za pravo delanje.

Baš kao što je i očekivao, jedna veoma važna osoba zakucala je na vrata njegove vile u vreme koje beše naznačeno u jedinom pismu koje je dosad poslao. U grofovu odaju isprva je došao mladi kućupravitelj Pjer, momak finih manira, teatralnih pokreta i pitomog pogleda.

„Gospodaru... Gost je stigao.”

„Pjer, rekoh ti da me ne zoveš tako”, mirno je rekao Edmond Drugi. Nakon što je otpio malo crvenog vina, pridigao se iz fotelje i prišao do kućupravitelja, držeći ruke na krstima.

„Znam, grofe, ali... Vaš otac. I njega su svi tako zvali”, pravdao se Pjer spuštenim pogledom.

„Moj otac to i jeste bio. Veliki čovek. Gopodar u svakom smislu te reči.”

Grof se vratio do fotelje i stočića, nasuo sebi još malo crvenog vina, pa dodao: „Smestite Britanca u sobu za goste. Njegov prtljag, takođe. Neka se okrepi, nešto pojedete pa ga tek onda dovedite k meni.”

Kućepravitelj ne reče ništa, samo potvrdno klimnu glavom. Zatim je krenuo ka vratima, kratko zastao i ponovo progovorio: „Šta ćemo s njegovim nesvakidašnjim prevozom? Viđao sam slične stvari na karnevalima, ali... Ovo je veličanstveno.”

„Radi se o posebnoj osobi, Pjer. Budite pažljivi s njim. Ljubazno ga zamolite da Vam omogući da njegov prtljag sklonite u vinski podrum, ne bih da privlačimo pažnju. A sada, idite. Ne bih da naš gost više čeka.”

Nekoliko sati kasnije...

Grof je zadremao uz knjigu o Napoleonu Bonaparti, ali ga iz slatkog dremeža probudi ravnomerno kucanje na vratima. Odmah je odložio knjigu na sto, protrljao oči i ustao. „Napred!”, rekao je prodornim glasom, ispravio se i upleo šake na krstima.

Prvi je u sobu ušao Pjer, a za njim i gost. Kućepravitelj je pridržao vrata desnom, a levom rukom pokazao Britancu da uđe.

Grofov gost imao je savršeno držanje, isto takvo odelo i cipele, pravilan cilindar i izrazito oštre crte lice. Zulufi su se spajali sa bradom, pramenovi duge očesljane kose gotovo lepili za vrat, a krupni zubi stidljivo pomaljali pod gornjom usnom. Britanac nije bio lep, ali je, iako još nije progovorio, na grofa ostavio utisak osobe koja poseduje pravi britanski šarm.

Britanac se blago naklonio svom domaćinu, a zatim vrhove kažiprsta i palca stavio na obod šešira i ponovio naklon. Grof je uzvratilo istom merom, te pokazao Britancu na fotelju preko puta

svoje. Nakon što je ponudio gosta da sedne, Edmond Drugi se na francuskom obratio kućeupravitelju: „Pjer, molim Vas, pitajte našeg dragog gosta šta će da popije.”

Kućeupravitelj je potvrdno klimnuo glavom, a onda na tečnom engleskom postavio pitanje britanskom naučniku.

„Kasno je za čaj”, reče Britanac, više sebi u bradu nego li Pjeru, pa dodade: „Konjak će biti u redu. Hvala.”

Pjer je obojici nasuo piće te laganim koracima napustio sobu. Grof je istog trena ustao, pružio čašu svom gostu te na engleskom i sa savršenim naglaskom reкао: „Da nazdavimo Vašem dolasku, gospodine Fog. Nemam često priliku da ugostim poznate ličnosti poput Vas.”

Filijas Fog se stidljivo nasmejao ovoj opasci, nazdravio grofu i procedio kroz krupne zube: „Glasine, grofe. Šire se brže od epidemije. Inače, čast mi je da se odazovem pozivu sina velikog grofa Monte Krista.”

Edmond Drugom nije zasmetalo ovo. Jednostavno, znao je da će uvek biti u senci svog slavnog oca i navikao je da živi s tim. Pošto je ponovo seo, tiho je nastavio: „Nadam se da nećete imati ništa protiv da pređem na stvar. U pismu sam... Bio sam pomalo štur. Sigurno Vas zanima zašto sam Vas pozvao da dođete.”

Filijas ne reče ništa, već samo potvrdno klimnu glavom. I tada se Edmond latio očevog dnevnika koji je stajao na stočiću pored te je započeo svoju priču.

Više od sat vremena Edmond je pričao, praveći stanke samo kada je ustajao da Fogu i sebi naspe još konjaka. S druge strane, Britanac pokazao se kao savršen slušalac; nije progovorio ni reč za vreme grofovog izlaganja, nije postavljao pitanja i pogled mu nije lutao... Što bi se reklo, pretvorio se u uho. Kada je grof svoju priču priveo kraju, Fog se zavalio u fotelju i imao snage da izgovori samo jednu jedinu reč. „Neverovatno.”

„Zaista... Neverovatna priča... I potpuno istinita”, nadovezao se Edmond Drugi. „Vidite, da ju je meni neko ispričao, ne znam da li bih mu poverovao.”

„Ako mislite da u mene usadite crva sumnje i zbog toga steknete utisak da sam nepoverljiva osoba, grofe, grdno se varate”, uz blagi osmeh se branio Fog. „Cenim da ste častan čovek i da ne biste zbijali ovakve šale na moj ili bilo čiji račun.”

„Onda možemo preći na drugi deo priče. Gospodine Fog, imam zadatak za Vas. Ili, bolje rečeno, treba mi Vaša pomoć. Naravno, novac neće biti nikakav problem.”

„Ostavimo novac na stranu, želim da čujem o čemu se radi. Kako mogu da Vam pomognem?”

Grof nije odmah odgovorio. Ostavio je dnevnik i čašu na stočiću te otišao do radnog stola i iz fioke uzeo kartonsku fasciklu. Izvadio je svežanj pisama i papira i pružio ih Fogu.

„Za početak, trebalo bi da isporučite ova četiri pisma, ali... Nemojte da mislite da Vas vređam, ne treba mi pismonoša, treba mi neko ko će primaocu pisama ubediti da dođu u moju vilu na jedan... Tajni sastanak.”

Fog je osmotrio pisma, pa grofa, pa opet pisma i onda se latio papira.

„To su biografije primalaca”, dodade grof. „Za neke ste, siguran sam, čuli i ranije, ima i Vaših zemljaka među njima. Od velike je važnosti da dođu na sastanak i pomognu mi... Pardon... Pomognu nam. Verujte mi, veoma je važno.”

Fog je neko vreme čitao biografije, a onda otpio konjak do kraja i rekao: „Koliko vremena imam?”

„Ako računamo da krećete sutra, imate tačno osamdeset dana.”

„Vi se to sa mnom šalite!”, brže-bolje ispali Fog.

Grof ga pogleda ispod oka, osmehnu se pa reče: „Zar nismo već ustanovili da Vas nisam pozvao da bih zbijao šale?”

Bilo je očigledno da se grof ne šali ni po pitanju vremena koje mu daje da obavi zadatak. Fog je počeo da se smeje kao sumanut pa je, iako nije bio ljubitelj čašice, i Edmondu i sebi nasuo po još jedan konjak.

Glava 2.

Četiri pisma

2.1. Prvi sastanak

Nebo je, po ustaljenoj rutini, praznilo vedra nad Londonom. Retke kočije samo bi projurile kroz neku od glavnih ulica, a po trotoarima gotovo da nije bilo pešaka. Tek bi poneki nesrećnik pod kišobranom otrčao do bakalnice ili apoteke i brzo se vraćao u sigurnost svog doma. Pa ipak, jedan stanovnik uživao je u kiši. On inače beše čudan, i to u svakom smislu te reči. Čudno se oblačio, čudno govorio i voleo najčudnije stvari koje čovek može da zamisli. Nosio je karirani kišni kaput koji je, bar po skladu boja i po motivima, dosta podsećao na one škotske kiltove svojstvene sviračima gajdi. Takav mu je bio i čudnovati šešir, ispod kog je virio dugi orlovski nos. Iako je kiša sipala, on nikuda nije žurio, a nije imao ni kišobran. Osmehivao se zgradama i retkim kočijama poput ludaka koji je maločas pobjegao iz duševne bolnice. I zaista, taj čovek bio je sličan mnogim ludacima jer... Bio je genije.

Stigao je pred svoju kuću natopljen poput sundera. Kraj vrata je stajala tabla sa uredno napisanom adresom: *Bejker strit*. Pokisli genije skinuo je kaput i ostavio ga na rubu fotelje kraj kamina. Vatra je još uvek pucketala, pa ju je samo potpirio s nekoliko povećih suvaraka. Stavio je vodu za čaj i na kraju se zavalio u fotelju. Iz džepa je izvadio pokvašene novine i pripalio svoju omiljenu lulu.

Ona beše još jedna od neizostavnih sitnica iz njegovog života. Sasvim slučajno pogledao je ka kaminu i ugledao ceduljicu s prepoznatljivim rukopisom. Ustao je i uzeo papir sa porukom namenjenom upravo njemu. Kome bi drugom i bila, s obzirom na to da je živio samačkim životom. Pisalo je:

Dragi prijatelju,

Izveštavam te da sam morao da napustim London. Neću biti tu nekoliko dana. Otišao sam u posetu svom starom prijatelju, pukovniku Karteru, koji se vratio iz Indije posle dobrih devet godina. Tamo je službovao u vojsci Njenog Veličanstva. Sada je ponovo u Engleskoj, vratio se na porodično imanje u Halifaksu, gde će uzgajati egzotično cveće u svojoj staklenoj bašti.

Vidimo se uskoro. Čuvaj se,

Votson

Ah, Votson, uvek ide previše u detalje, one nebitne, naravno, pomislio je i bacio papirić u vatru. Ponovo je seo u fotelju i pokušao da čita novine, ali mu nešto nije davalo mira. Učinilo mu se da čuje kucanje na vratima. Oslušnuo je još jednom. Kucanje se ponovilo, sada već vrlo sinhornizovano. „Ko li je sad, po ovoj odvratnoj kiši?“, upitao je sam sebe, zaboravljajući pritom da je donedavno i sam uživao po kijamet. Otišao je do vrata i, kada ih je otvorio, ugledao čudno odevenog nepoznatog čoveka. Mozak mu je u deliću sekunde stvorio sliku: cipele blatnjave, sigurno je došao pešaka kroz park, previše preplanuo ten za jednog Britanca, gospodin je dosta putovao, relativno moderan frak i cilindar, sve to upotpunjeno aristokratskim licem sa pomalo izbačenim zubima i dugom kosom. Da, preda mnom stoji obešenjak naučnik.

To mu je stranac i potvrdio sledećom rečenicom: „Moje poštovanje, gospodine Holms. Ja sam Filijas Fog, član Udruženja naučnika Londonskog prirodnjačkog muzeja. Mogu li...“, reče i pokaza pogledom ka toplom i još uvek suvom hodniku.

„Naravno, gospodine Fog, izvolite. Kako Vam mogu pomoći? Dozvolite“, kazao mu je Šerlok Holms i pomogao da se ratosilja mokrog fraka.

Filijasu beše drago da se sklonio od pljuska i pronašao Šerloka Holmsa, čuvenog britanskog detektiva o kojem je čuo pregršt

zanimljivih priča. Prosto nije znao odakle da počne. Zato je, kako bi mu bilo lakše, izvadio pismo iz džepa i pružio ga Šerloku. „Izvolite, ovo je za Vas. Od mog gospodara, hoću reći: poslodavca...”, smeteno prošapta Fog. Šerlok se odmah udubio u čitanje i, ne gledajući svog gosta, reče: „Molim Vas, skuvajte čaj dok ja pročitam ovo pismo. Sve što Vam je potrebno je gore, u kredencu. Preferiram kamilicu kada pada kiša.”

Filijas se našao u čudu, ali kako je i sam sebi ponekad bivao čudan, ode do uredne kuhinje, gde se džezva tresla na štednjaku. Skuvao je čaj, sipao ga u otmene šoljice i otišao do dnevnog boravka. Tamo je zatekao detektiva gde, sa lupom iznad pisma, tumači nešto samo njemu znano i priča sam sa sobom. Filijas je stavio šoljice na stočić pored kamina i seo u fotelju preko puta Holmsove. Ovaj ga džinovskim okom pogleda kroz lupu i samo kratko reče: „Da, da.”

Nekoliko trenutaka kasnije, vratio je pismo svom gostu, prekrstio noge i prste na rukama i zavalio se u fotelju. Odjednom se uozbiljio i oštrim pogledom prostrelio mladog naučnika: „I Vi zaista mislite da bi neko stvarno poverovao u sve ove budalaštine, gospodine Fog, ako se zaista tako zovete? Mada, moram da priznam da mi ličite na izvesnog naučnika čiju sam sliku pre nekoliko godina video u novinama. Taj je proputovao ceo svet za osamdeset dana, ako me pamćenje dobro služi.”

Znao sam, pomisli Filijas. Pomisliće da sam lud i isterati me napolje.

Krenuo je da nešto kaže u svoju odbranu, ali ga je Holms preduhitrio: „Papir na kom je napisano pismo koriste brodski pisari iz marsejske luke, mastilo je burgonjsko, rekao bih, a rukopis... Drhtava ruka, a opet veoma uredno napisano. Pečat je izliven od voska iz katedrale Notr Dam. I da, umalo da zaboravim. Pečat nije falsifikat, što se jasno vidi po tisku, previše je pravilan i simetričan”, pomalo čudno završi svoje izlaganje još čudnovatiji detektiv.

„I?”, kratko upita Filijas.

„Sve su to činjenice koje ukazuju na jednu jedinu stvar. To pismo koje držite u rukama zaista je napisao on.”

„Koji *on*?”

„Pa grof Monte Kristo Mlađi, vaš gospodar. To jest, poslodavac”, uz osmeh reče Holms.

„Znači, ne mislite da sam lud?”

„Ni najmanje, prijatelju. Zapravo, delujete kao veoma mudar momak. Nije pogrešio što Vas je izabrao, mada pretpostavljam da niste čitali pismo, pa ne znate šta je napisao o Vama.” Filijas samo kratko odmahnu glavom.

Tada je Šerlok ustao iz fotelje, pružio ruku mladome naučniku i kratko rekao: „Vaš sam. Biću na dogovorenom mestu u dogovoreno vreme. Možete to preneti svom gospodaru, hoću reći: poslodavcu. A sada se latite tog čaja, molim Vas, najbolji je dok je vruć. Mada ste to, kao Britanac, već znali, zar ne?”

2.2. Dah ledene grobnice

Nekoliko dana kasnije, negde u švedskim gudurama

Kada bela kraljica, u svom punom sjaju, zagospodari severnim zemljama, okuje fjordove, gudure i planinske vence snegom i ledom, vazduh ume da bude toliko hladan da prosto drhti pod udarima nemilosrdnog vetra. Severac grmi među krošnjama umrlih stabala. Zima ih je odenula u bele, iskričave pokrove, pripremajući ih za poslednji *dance macabre*. Poput strašnog robovlasnika, besomučno bije nevidljivim korbačem od kojeg puca koža, udara ledenim mačevima ukradenim od nordijskih bogova dok oni spavaju kraj božanstvenih valkira negde u Valhali.

Čovek se u sindžirima likantopije pretvara u biće iz košmara, baš kao što se hladne, lepe gudure severa zimi pretvaraju u lavirinte belih kipova, koji su nekada bili drveće. U tim lavirintima, čuvar nije minotaur koji svojom sekirom vrebava izgubljene duše, već sumanutu vetar sa samo jednim ciljem - da ugasi život. Dok se armije snežnih pahulja stihijski obrušavaju na nebranjeno tle, sav živalj se povlači u toplinu domova kako mu ne bi otpale uši, prsti odumrli, a pluća prokrvarila od ledenog vazduha. Samo blizina rasplamsale vatre u ognjištu, ugrejana rakija i topla krzna mogu spasiti čoveka i pomoći mu da pregrmi još jednu zimu i dočeka daleko proleće. Svakome ko bar na trenutak mora da proviri napolje, uvlači se strah u promrzle kosti, jer samo demoni mogu da lutaju napolju po hororima koji će punih pet meseci vladati severom.

Taj strah koji dolazi zajedno sa zimom lakše se pobeđuje u društvu; zato se ljudi okupljaju po kućama namenski napravljenim da izdrže niske temperature, olujne mećave i riku pomahnitih vetrova. U Fjormdalenu, seocetu raštrkanom po obroncima bezimnih brda Švedske, takve kuće nije bilo, te se šaćica meštana okupljala u krčmi *Kod pijanog Morža*, čiji vlasnik i graditelj beše prekaljeni moreplovac u penziji Helm Gunarsen. Još pre rane jeseni obnovio je crepove na stamenom, ali matorom krovu, popunio rupe u zidovima i ojačao

kapke prozorskih okana novim bravicama kupljenim od jednog trgovca iz prestonice. Unutra je zamenio stare daske novim jer su stalno neprijatno škripale pod njegovim i gostinjskim nogama. Zalihe je, bar deo onoga čega nema u Fjorndalenu, pribavio na vreme i stavio pod ključ, jer su snegovi mogli da nadmaše visinu čoveka i zaustave ga u nameri da napusti rodno mesto kako bi otputovao u nabavku.

Iako je još uvek bio u punoj snazi, retko je bio sa ženama, dece nije imao; jalovost ga je i oterala u pijanstvo još dok je harao severnim morima loveći kitove i foke. Čekinjastu bradu boje pepela brijaio je samo kada bi mu previše bola obraze na jastuku, mornarsku kapu izbledelu od godina nošenja nije skidao ni kada bi zaglavio u klozetu. Trag usoljenog znoja kao oreol je okruživao njen obod, izborano čelo i poslednje busenove mastiljave kose, požutele od lošeg duvana i teškog života. Imao je sitne plave oči kakve uglavnom imaju prefrigani ljudi, i baburast nos, iz kojeg su se pomaljale oštre dlačice.

Pomalo zdepast, ali jak kao bik, bio je meta lokalnih usedelica i udovica kojima izbirljivost beše nepoznata, ali ipak je više voleo jelo, piće i evociranje starih mornarskih uspomena sa prijateljima. Sve su to bili prostodušni ljudi sa kojima je od detinjstva delio i dobro i zlo.

Međutim, ova zima beše tako hladna da su ljudi pre ostajali u svojim domovima, kraj toplih ognjišta i još toplijih žena, te je često pio sam i posmatrao jeftine kopije uramljenih akvarela. Zadnjica ga je svrbela od sedenja na rasklimatanim stolicama, koje su vapile za popravkom. Na njegovu sreću, rađanje suicidalnih misli ubile bi povremene posete iskusnog lovca Angusa, ludaka čeličnog želuca. Helm nije poznao nikoga ko može da popije toliko galona piva i usput se dolije žestinom, a da ne izgubi razum i strovali se u neki jarak poput lavine. Taj je pričao samo o ženama i bežanju od čopora izgladnelih vukova. Jednom je čučao na drvetu cela dva dana bežeći od njih, uneredio se u pantalone i pio prolećnu kišu sa lišća javora dok pomoć nije stigla. Smrdeo je kao tvor i kleo se da nije bio pijan kada se pakovao i zaboravio patrone za pušku. U paketu sa njim išao je debeli drvoseča Mikael, kojeg su svi zvali Pametni Mika. Pričalo se da je odmah nakon rođenja babici ispao na glavu, pa otud njegova

blaga retardiranost praćena tikovima i mucanjem. Drugi su, pak, govorili da se nagojio na račun mozga. Šta god da je bila istina, bio je dobrodušan momak bez trunke pokvarenosti, alav na hranu i kukavica kakvu svet nikada nije video. Užasavao se strašnih priča o bićima koja obitavaju u tami, te je nakon pričanja istih više puta prespavao na neudobnom podu krčme praveći se pijan iako se uvek samo prežderavao kao svinja.

Poslednji član kvarteta beše matori Bjorn, suvonjavi dedica, odavno u svađi sa svojim zubima te je, kada bi pričao, padala kiša pljuvačke smrdljive od strašne paradentozе. Kome taj dune u lice, pao bi u nesvest, a oni sa slabijim nosevima možda bi nakon toga i ugledali svetlo na kraju tunela. Klinička smrt mogla se doživeti u Fjormdalenu jedino ako ste u društvu škrbavog Bjorna. Uprkos toj, nimalo prijatnoj osobini, trebao je svima jer je bio nadareni majstor za sve sitne poslove u kući i oko nje. Krpio je krovove, obrađivao grede, malterisao zidove, ponekad i čuvao decu ženama koje su morale na put do prestonice ili u posetu rođacima na sever. Nekada je bio mesni učitelj, ali su ga alkohol i morbidni smisao za humor oterale u straćaru na kraju sela, gde je životario sa majkom i psom. Njegova mati Lorna bila je najstariji žitelj Fjormdalena, rumena i zbrčkana starica kose bele kao sneg koji je danima neumitno padao sa oblacima okupiranog neba. Matora babuskera, tako ju zvao sin kada bi, umesto da zašećeri orasnice, stavila nekoliko prstohvata soli jer su joj oči služile samo za plakanje. Vid joj je ostao negde u mladosti, videla je tek toliko da ne promaši vrata i, umesto u klozet, uđe u ostavu i uneredi se pored vinske bačve.

Bilo je tu još nekoliko živopisnih likova, ali su oni ređe dolazili, sedeli za drugim stolovima, pili druga pića i pričali totalno drugačije priče od crnog kvarteta. I tako, dok su jedne večeri ispitivali dejstvo rakije od šljive koju je Helm kupio od nekakvog Balkanca, krčma se napunila gostima koji kao da su po dogovoru došli u isto vreme, da jedu i piju u krčmi. Možda su samo videli duplo od vatrene vodice, kako je Helmu rakiju predstavio došljak, sve u svemu, morao je da se pomiri sa nogama kako bi uslužio goste i naplatio im popijeno. Baš iz tog razloga što je odlučio da pije cele večeri, nije služio kuvana

jela, već samo hladna predjela, pa se svađao sa nekim gostima koji su došli da se počaste toplim mirisnim bučkurišima.

„Znaš kada ću opet da dođem u ovu rupčagu, Helme? Nikad! Izem ti moreplovca koji ne kuva riblju čorbu za goste koji svoje krvavo zarađene pare hoće da ostave u kafani.” To je bio lokalni bukadžija Štefan. Po stoti put bi odreagovao na ovaj način i izleteo iz krčme pre nego što bi Helm stigao da ga počasti kojom sočnom psovkom sa menija kuće. Štef je bio Helmov dobavljač, držao je piljaru u južnom delu sela, i dobro je znao da će ponovo doći već sutra, ali mu to nije smetalo da starog Gunarsona ocrni pred gostima.

Matori gostioničar se kiselo nasmeja i promrmlja nešto sebi u brk. Znao je da je Štef pred bankrotom i da će jedva zakrpati rupe ove zime jer ga je često molio da otkupi raznorazne gluposti iz njegove piljare, koje mu uopšte nisu bile potrebne. Odgegaio se nazad do stola, zavalio u stolicu i navrnio kriglu hladnog penušavog piva. Morao je nekako da preseče balkansku rakiju, koja mu je, polako ali sigurno, pretvarala mozak u kašu. Bjorn mu je smotao cigaretu i, paleći je kroz oblačak smrdljivog dima, posmatrao goste koji su se drali kao promukli magarci.

Poznata lica, pomislio je setno, *nek idu do vraga. Da ima bar jedan novi gost u celoj krčmi, pa da častim Neda da zapeva koju.* Ned je pevao u crkvenom horu kod sveštenika Petera, ali je znao da udari po starim severnjačkim baladama i usput zasvira usnu harmoniku. Malo ljudi beše vično muziciranju u Fjormdalenu, a još manje je bilo onih koji su znali da predu po usnoj harmonici. Tada, kao da ga je neko čuo, u krčmu uđe stranac krajnje čudnog izgleda, pre bi se reklo sumnjivog. Nije zadržavao pogled po ostalim gostima, već je seo za prvi slobodan sto, odmah pored kamina i veselog pucketanja vatre. Dugački kaput smeđe boje padao je do samog poda, zatvarajući pleća i butine došljaka; jedino su crne nauljene čizme virile ispod stola, ukrašene metalnim nitnama koje je nagrizzala korozija. Šešir čudnovatog oblika sa širokim obodom bacaio mu je senku na oči, dok je donja polovina lica bila sakrivena iza podignute kragne naizgled skupocenog kaputa. Jedino se oštar nos pomaljao na svetlosti jarkih fenjera poput napete strele, tražeći sledeću metu.

Stranac se raskomotio tako što je kožne rukavice bez prstiju skinuo i bacio na sto, a golemi kofer spustio pored stolice na kojoj je sedeo. Zavalio se i čekao.

„Koj’ je sad pa ovaj tipus? Nije mi poznat”, rekao je hrapavim glasom lovac Angus.

„Nije naš, mislim Fjormdalenac. Ne bih rekao ni da je Šveđanin, pre će biti da je u pitanju stranac”, šapnuo mu je Helm.

Taman kada je Mika hteo da se uključi u razgovor, u krčmu uđe još jedan stranac, čudniji od prethodnog. Seo je preko puta zamaskiranog došljaka i svoju kožnu crnu tašnu položio na sto ispred sebe. Prvo što je crni kvartet primetio kod njega, ali i ostalih gostiju, beše šešir. Čovek je nosio otmeni cilindar, crn kao abonos, odlično usklađen sa frakom, koji im stranac pokaza tek nakon što je sa sebe skinuo bundu od polarne lisice. Bio je bleđ u licu kao kreč i zubat. Duga kosa štrčala mu je ispod cilindra. Nije ga skinuo, ali ipak beše nečeg otmenog u njegovom držanju. Kada je, posle nekoliko trenutaka razmišljanja, Helm došao do zaključka da su obojica stranaca puni para, pokušao je da ustane i ponudi im najskuplji viski, koji je čuvao za bogatije mušterije iz prestonice. Međutim, nije mu polazilo za rukom da sa stolice podigne svoje debelo telo, te je šapatom zamolio matorog Bjorna da usluži mušterije.

„Boli me uvo da ih služim, iako mi se ta dva šešira veoma dopadaju”, odgovorio je ovaj i iskapio još jednu čašicu rakije do dna. Kiseli osmeh, a potom i škrbavo cerekanje, pokazivali su da mu ove hladne novembarske večeri prija lokanje.

„Ajde, matori, verovatno pričaju samo stranski, a ti parlaš nekoliko jezika. Taman pusti malo uvce da vidimo zašto su ovde, zaklaću ti sutra jednog ćurana da pristaviš majci čorbu”, pokušavao je da ga podmiti Helm. Ako je u nečemu bio dobar, to beše podmićivanje sitnih duša.

Bjorn Isakson Gede, kako beše puno ime bivšeg učitelja, ustade i bez reči se uputi ka stolu za kojim su sedela dvojica došljaka. Isprva im se obratio na švedskom, a tek posle na engleskom, jer su ga stranci gledali belo. U očima čoveka u kaputu susreo se sa neprirodnom oštrinom, te duplje pune crnila naterase mu pod kožu neprijatne

trnce, koji mu prodrmaše slabašnu kičmu. Nečujno je prdnuo, zagadivši ionako već zagađeni vazduh.

„Do you want something to... to drink? Gentleman?” Trudio se da ima što britanskiji naglasak jer mu je cilindrični ličio na nekog spečenog engleskog naučnika čiju je sliku video godinama ranije u knjizi koju je poručio preko škole. Stranci mu naručiše dva dupla viskija i onaj sa cilindrom potraži neko koštunjavo voće za mezetluk. Bjorn se konsultovao sa Helmom i otišao pozadi da naspe viski u okrnjene čaše pune mrlja. Jedva je odmerio prave doze koliko je bio pijan, i u malu porcelansku posudu nasuo dve pune šake očišćenih lešnika. Stavio je piće i ubogo meze na zamašćeni poslužavnik i odgegaio se do stola. Trudio se da ne prekida razgovor dvojice došljaka, da sluša šta pričaju i ne prospe ni kap skupocenog pića zlataste boje. Kada je to uradio, poklonio se pokretom karakterističnim za čistokrvne alkose, nasmešio se svojim najboljim osmehom, kojim su žene u selu plašile decu, i rekao: „This will be eight crownes, gentelman”.

Spečeni Britanac izvadio je iz džepa novčanicu od deset švedskih kruna, stavio je na sto i mirnim glasom mu rekao da zadrži kusur.

Dve krune, ej! Dobio je dve krune bakšiša samo zato što ih je uslužio. Sada mu beše drago što je poslušao Helma i odglumio konobara. Vratio se za sto crnog kvarteta i raspleo jezik kao alavi kameleon kojem su oči igrale levo-desno.

„Čuo sam ih kako pričaju na prokletom engleskom”, šapnuo je, oprezno posmatrajući krajičkom oka strance zadubljene u razgovor.

„Šta tra-tra-že ovde, deluju ka-ka-o špijuni-i?”, pitao ga je Mika.

Bjorn iskapi još jednu čašu vatrene vodice i glasom punim pritajene srdžbe mu odgovori: „Onaj sa cilindrom ovog drugog oslovljava sa *profesore*. Profesor je, s druge strane, spečenog oslovio sa *gospodine Fil*.” Pošto im je saopštio ovo, nasu sebi još jednu rakiju. Više mu se nije pilo, ali je morao da nečim napravi društvo novoj cigareti koju je zaglavio među zubima.

„Profesor? Hm? Više mi liči na špijuna, u pravu je Mika. Mora da u onom koferu ima neke veoma poverljive papire. Moj me nos nikada ne vara”, nadovezao se Angus, posmatrajući strance bez da se skriva iza zavese od duvanskog dima.

„Pominju da će krenuti u zoru, što znači da će prespavati ovde, Helme. Profesor mu je rekao da je spreman”, iscedi Bjorn između dva prdeža koje su razdragani glasovi gostiju pritajili.

„Mož’ su ludaci, ovaj je zalizan ko neka frajla iz Berlina koja peva sirotinjsku muziku.” Ova pretpostavka nasmejala je ostalu trojicu, jer je Angus možda bio u pravu. Ovde je sve smrdelo na nešto drugo, što nema veze sa ludacima i Bjornovim učestalim prdežima. Mika obrisa slince rukavom vunenog džempera, podrignu i reče: „Šta mi-mislite, da ih u-um-umlatimo, čisto zbog onih š-š-šešira?” Bio je ponosan na sebe zbog ovog pitanja.

„Nema razloga za to, bolje da ih pratimo ujutru i saznamo kud idu. Ako napuste Fjormdalen, nek im je srećan put. Ako ne, pustiću Demona da se poigra sa njima.”

Demon je bio Angusov pas, lovački severnjak, nalik haskiju, samo manji, brži i mnogo, mnogo krvoločniji.

„Može tako. Spavaćete kod mene u gostinjskoj sobi pozadi. Do ujutru ćemo se istrezniti i biti u stanju da ih pratimo”, radovao se dogovoru Helm. Sklonio je flašu sa stola i rekao: „Večeras ne pijemo više”. To je razljutilo Bjorna, ali je ćutao. Izgubio se u mislima jer ga je koptkalo o čemu pričaju profesor i gospodin Fil.

„Ostaćemo noćas, ionako niko nema ženu koja ga čeka kod kuće da joj ugreje postelju”, kroz smeh je procedio Angus. Bio je u pravu. Niko od njih nije imao sreće da uplovi u bračne vode, s tim što je Bjorn još i najgore prošao, jer je živio sa majkom. „Samo ćemo uzeti jedan pampur i začepiti dupe ovom prdonji ovde, ugušio me je svojim golupčićima večeras.”

Lovčev prst beše uperen ka Bjornu, koji ga je prezrivo gledao. Mika je umirao od smeha, a Helm nemo posmatrao nevidljivu tačku na stolu.

Taman kada je Bjorn krenuo da kaže Angusu da on ne mora da prdi jer prirodno smrdi, osetio je čeličnu šaku na svom levom ramenu. Okrenuo se i ugledao profesora, koji ga nadmenim glasom upita: „Who is the owner of this tavern^{1*}?”

Matori alkos nevešto uperi prst ka Helmu Gunarsenu i očepi jedan prdež, kojim je verovatno izrezbario sedište stolice. Stranac se

1 *Ko je vlasnik ove taverne?*

nije obazirao na smrad trulog metana koji je parao vazduh i iritirao nozdrve, već se naže napred i reče Helmu: „We need a room with two beds. How much?²”

Iako je razumeo pitanje, Helm je ćutao kao zaliven i posmatrao golemi srebrni krst koji je profesoru ispao napolje kroz prorez kaputa, između dva dugmeta i zasjao blistavim sjajem. Rad je bio poseban, a krst veoma skup, pomislio je krčmar.

Bjorn mu prekide misli jer se u razgovor uključio kao prevodilac. Spečeni Britanac nije im bio interesantan, ali tajanstveni profesor jeste. Njegove namere behu tajna. Bili su sigurni da nisu nimalo dobre. Nešto u njegovom držanju im je uteralo strah u kosti. Možda je krst bio samo jedna od njegovih maski, a zapravo se radilo o plaćenom ubici koji je došao da ugovori posao sa dotičnim „gospodinom Filom”.

Pre odlaska na spavanje, stranci naručiše još po jedan viski. Bjorn je ponovo odglumio konobara, pustio uvce i vratio se za sto crne četvorke. Lice mu beše bledo, pogled sluđen, a noge kao od kaučuka. Tresao se kao devojčica. Helm primeti zabrinutost na Bjornovom licu, te ga upita o čemu se radi. Ovaj se, onako isprepadan, oslonio obema rukama na sto, pogledao starog krčmara krvavim očima i procedio: „Čuo sam ih, Helme! Tako mi Odina, čuo sam ih!”

„Šta si čuo, Isaksone? Šta si čuo?”

„Čuo sam ih”, reče Bjorn drhtavim glasom: „Čuo sam profesora.” Ispi poslednju rakiju iako je dogovor bio da više ne piju, pa nastavi još drhtavije: „He will be dead in the morning. He can run, butt he can't hide from me. Never, Filias, never!”

Ostala trojica gledaše ga belo, iako su manje-više razumeli šta im je rekao. Mika, najslabiji poznavalac engleskog među njima, opsova ga i reče: „Šta bulazniš? Preve-ve-di to, mator-i-i pr-pr-pr-donjo.”

„Biće mrtav u zoru. Može da beži, ali ne i da se sakrije od mene. Nikada, Filijase, nikada!”

Pošto je preveo rečenicu koju je tajanstveni putnik izgovorio čoveku po imenu Filijas, Bjorn sede na stolicu i reče: „Šta sad?”

2 Moj prijatelj i ja trebamo sobu sa dva ležaja. Koliko?

Ostali se nesigurno pogledaše, ali urođena radoznalost na kraju beše presudna. Svako je, ponaosob, klimnuo glavom, a Helm reče ono što su svi mislili: „Pratićemo ih ujutru. Ipak su oni ovde stranci, niko ne poznaje bolje Fjormdalen od nas. Dajte ruke.”

Spojili su ruke preko stola, svi za jednog, jedan za sve, baš kao Dimini musketari. Uliše jedni drugima lažnu sigurnost, a kada pogledaše ka stolu gde su sedeli tajanstveni putnici, videše da su nestali. Na stolu je, pored praznih čaša i posude za lešnike stajala samo jedna novčanica od deset švedskih kruna.

Članovi crne fjormdalenske četvorke spavali su kao jaganjci kojima je vuk poželeo laku noć. U gostinsku sobu iza šanka ne bi ušao ni najgladniji kurjak jer bi se ugušio od pomešanih smradova buđavih čarapa, otrovnih prdeža i alkoholnih isparenja. Sva četvorica dočekaše jutro živi, zdravi i veoma mamurni. Prvi se probudio stari Helm, čiji je biološki sat radio odlično samo zbog slabe bešike. U poslednje vreme mokrio je eksere i žilete zbog pustinje koja je osvajala njenu unutrašnjost. „Moraću da posetim mladog doktora Lindholma”, govorio je često sam sebi poslednjih nekoliko meseci. Pošto je ovog jutra prošao samo sa slabim peckanjem, vratio se u sobu i probudio ortake koji su hrkali u duetu.

„Pusti me da spavam, prekidaš mi jedan divan san”, bunio se Angus.

„More, diži dupe, šiljokurane, treba da pojedemo nešto pre nego što tajanstveni stranac i njegov kompanjon napuste krčmu”, dreknu na njega Helm i šutnu ga u predelu butine.

Pošto su se obukli i obuli čizme, odgegaše se do sale i sedošše za svoj sto. Na smenu su obilazili klozet. Posle njih ne bi ušao ni tvor koji je izgubio njuh odmah po rođenju. Pili su gorki čaj i zasitili se sa malo sušene veprovine i hleba s mirisom buđi.

„Ako se od ovoga neko ne uneredi, ja častim večeras”, reče im škrbavi Bjorn.

Ujutru nije bilo gostiju, napolju je urlao vetar, a od stranaca ni traga. Prošlo je više od pola sata otkako su uništili klozet, a niko nije silazio sa sprata. Taman kada Helm htjede da ode gore i pusti uvo u akciju, tajanstveni putnik koji je prethodne večeri prvi stigao u krčmu siđe sa koferom niz stepenice i uputi se ka izlazu. Na samom dovratku se okrenuo i rekao zbunjenom krčmaru na tečnom švedskom: „Bilo je prijatno u Vašoj gostionici. Ne čekajte mog prijatelja, nije prespavao ovde, imao je noćas druga posla. U zdravlje.” Nakon toga, stranac je otvorio vrata i izašao napolje, u susret ranom praskozorju. Tek dašak hladnoće uđe unutra, da im prodrma kosti i razbudi ih iz stanja mamurluka i bunila.

Helm nije stigao ni da ponudi profesora neznanog imena doručkom, što mu ostali natrljaše na njegov crveni baburasti nos.

„Manite sada to, hoćemo li da ga pratimo?“, upitao ih je gostioničar.

Sada niko nije bio hrabar kao prethodne večeri, alkohol im je ulivao samopouzdanje koje je iščezlo čim su se probudili. Pogledaše se telećim pogledima i nekako složiše da nemaju ništa pametnije da rade po ovakvoj hladnoći. Mika je virnuo kroz prozor i video da sneg ne pada, te im saopštio da su uslovi dobri i da će verovatno biti tragova.

„Obucite se, idem po Demona i pušku, krećemo čim se vratim“, reče im Angus i nestade u moru beline. Živeo je nekoliko stotina metara dalje niz drum, kraj mesta koje su svi zvali Veštičji bunar. Nit je tu bilo bunara, još manje veštica, ali je postojala sada zatrpana pećina, za koju se verovalo da su je njihovi preci koristili kao žrtvenik Lokiju, starom nordijskom bogu. Bacali su žene za koje se verovalo da su veštice kako bi umilostivili zlog boga i otarasili se groznih žena od kojih nije bilo nikakve vajde.

Taman kada su se Helm, Bjorn i Mika spremili za izlazak, Angus se vrati sa psom. Zaista mu je priličilo ime Demon. Ponajviše zbog očiju, ali i građe i zuba, oštih poput bodeža. Imao je izrazito belu dlaku, mrke oči i sivkaste uši, male zbog zime koja bi ih očerupala da su kojim slučajem bile veće. Njegov gazda uprtio je pušku na rame i dobio samopouzdanje, pa podviknuo: „Hajde! Dok krenemo, profesor će već stići u prestonicu ili gde već, požurite malo”.

„Spremni smo, slepi čoveče, zar ne vidiš?“, brecnuo mu se Bjorn.

„Ja dobro vidim, matori, za razliku od tebe i ostalih šišmiša. Vidim tri kukavice koje bi radije ostale u toplom, grejale se kraj vatre i ždrale kao svinje“. Ovo poslednje bilo je upućeno Miki na račun jer je još uvek komadao veprovinu i divljački mljackao.

„Nisi zaboravi-vi-o ta-ta-tandžaru. A je l' si po-poneo mu-mu-mu-niciju? Mljac, mljac!“, podrugljivo promuca Mika.

Angus je retko kada prihvatao šalu, te skide pušku sa ramena, nanišani na Miku i oštrim glasom reče: „Ustaj, debeli, ili ćeš biti moja sledeća lovina, takav vepar se ne može naći u šumi“.

Mika se zagrcnu, proguta poveći zalogaj, koji mu umalo ne zastade u grlu, ustade i s teškom mukom reče: „Kre-kre-krećemo“.

Demon se pokazao kao odličan tragač, sledio je tragove veoma brzo i zamorio crnu četvorku. Sneg nije padao, nebo beše relativno vedro, te mu je posao bio olakšan. Prepešačili su oko petnaest kilometara, možda i celih dvadeset kada se zaustaviše da predahnu. Bili su to izdržljivi, preki ljudi urođeno uporni, ali su ih godine ograničavale, pa se nađoše umorni negde u divljini, daleko od puta koji je vodio na sever.

Skupine igličastih borova rasle su po okolnim brdima suvog snega koji je energično škripao pod đonovima njihovih čizama. Nisu sretali nikoga usput, bilo je tih godina u Švedskoj suviše malo ludaka spremnih da se izlože golemoj hladnoći.

Angus je poznao krajeve bolje od ostalih, ali u ovaj kutak divljine dugo nije zalazio. Pokušavao je da se priseti nekog starog drveta, karakteristične stene ili zaleđenog potoka, ali mu nije uspevalo. Kako ne bi bio meta ismevanja, napravi se da zna gde su pa im reče da prate tragove do obližnjeg vrhunca načičkanog mirisnim jelama. Breg ih je podsećao na belo jastuče za igle, a drveće na čiode pobodene u vrh. Na jedvite jade uspeše se do vrha i ugledaše nešto čemu se nisu nadali. U

šumovitoj uvali, iz smetova belog pokrivača pomaljala se usamljena kuća sa zamandaljenim prozorima i okrnjenim dimnjakom.

„Otkud kuća ovde, samo bi se ludak nastanio ovako daleko od druma?“, pomisli naglas Helm.

Demon je izgubio tragove negde među ledenim žilama koje su proletos bili potoci bistre vode, pa je njuškao okolo bez određenog cilja. Angus je to primetio, pa ga rukom potera ka kući koja mu se nije nimalo sviđala. Kako je rasla u njihovim očima, bivala je sve otmenija, uprkos odvaljenim kapcima, zatvorenim prozorima i ledenicama sa ivica krova. Kada su stigli ispred, primetiše da vrata nisu zatvorena daskama i da je trem prekriven netaknutim snegom. Iako je bilo podne, Sunce je bilo nisko pa su se svuda okolo pružale zlokobne izdužene senke.

„Hajde da proverimo jesu li vrata otvorena“, predloži im Bjorn, što ostali prihvatiše bez reči. Krupajlija Angus vodio je Demona ispred sve dok se nije popeo uz snegom prekrivene stepenice i stao ispred vrata. Zakucao je kundakom puške; nije bilo odgovora. Pokušavao je tako nekoliko puta, ali se niko nije oglašavao iznutra. Pogledao je ostale dok su stajali pred stepeništem i u pogledu im prepoznao želju da uđu unutra, makar da se malo ugrelu.

Nogom je razvalio vrata i uveo ih u memljivo predsoblje, carevinu ustajalog vazduha. Blagi miris buđi zagolicao im je nozdrve, a tišina ih terala na oprez kojem ne behu vični. Mokrim čizmama razmazali su prašinu po krckavom podu i zašli u dubinu misteriozne kuće u divljini. Dim Bjornove cigarete uklapao se u sivilo koje je dominiralo unutra.

Sada bi im fenjer bio od koristi, ali su u žurbi zaboravali da ga ponesu. Dahtanje starog psa poremetilo je tišinu, ali Demon se nije rastrčao po kući, već se pribio uz nogu svom dragom gazdi.

Helm je, za razliku od ostalih, prvo primetio slike raznoraznih pejzaža severnih krajeva, kojima je manjkala toplina, ali ne i lepota. Obuze ga nostalgija za morem kada ugleda vikinški brod u borbi sa talasima Severnog mora na jednoj od slika. *Uzeću je*, pomisli Helm, *ionako smo iz čiste dosade krenuli da pratimo čudaka sa šeširom. Tako ovo trošenje izanđalih nogu ne bi bilo potpuno uzaludno.*

Iz dnevne sobe, pretrpane prašnjavim nameštajem, udoše u drugu sobu, koja je nekada verovatno bila ostava. Imala je samo jedan omanji nezabavljen prozor. Videše da je prednje staklo razbijeno, a unutrašnje celo, okvir zarđao, ali se još uvek drži. Police sa teglama, posudama, kutijama i sitnim predmetima prekrivala je debela prašina. Mika je prvi krenuo da pogleda šta se krije u starim kutijama, ali se sapleo i tresnuo nosom o pod. Podiže se oblak prašine, tako da se ostala trojica nagutaše iste smejući se Mikinom padu. Dobrano se iskašljaše, počastiše pod pljuvanjem te priđoše da mu pomognu. Kada je ustao, videše da mu curi krv iz nosa i da su mu prednji zubi polomljeni. Da nije bilo žalosno, bilo bi smešno, posebno škrbavom Bjornu, koji je sada dobio društvo u preplašenom Miki.

U isti mah sva četvorica pogledaše u pod i videše metalnu ručicu o koju je Mika sapleo. Angus se sagnuo i povukao je nagore. Teškom mukom otvorio je vrata podruma, čije je nalaženje Mika skupo platilo.

Ugledaše stepenice. Vodile su u tamu, iz koje je dopirao miris truleži. Pogledaše se, te Angus podrugljivo reče: „Izvlačimo palidrvca, momci, ko izvuče najkraće, prvi silazi dole”.

Iako nesigurni, ostali prihvatiše lovčev izazov.

To definitivno nije bio Mikin dan. Izvukao je najkraće palidrvce, te je onako krvav i uplašen morao da silazi prvi u čeljusti smrdljivog podruma. Helmu bi žao mucavog prijatelja, te predloži ostalima da potraže kakav fenjer po kući. Sreća u nesreći za mucavog Miku beše to što su zaista našli jedan, u spavaćoj sobi, odmah kraj konstrukcije kreveta. Bjorn ga je pripalio šibicom, petroleja je bilo unutra i plamičak zaiskri pred njihovim očima.

Sa fenjerom u ruci i nemirom u srcu Mika načini prvi korak niz stepenice, pa drugi, treći. Pratilo ga je zlokobno škripanje i Angus u društvu tandžare. Bjorn i Helm čekali su svoj red.

Mika nekako izbroja okruglo dvadeset stepenika kada oseti utabani pod i zagleda se u senke nedefisane prostorije. Levo ugleda

prenatrpance police, desno ogromni radni sto, nekoliko sekira, ašova i još kojekakvih komada alata, a kada pogleda pravo ispred sebe, dah mu zastade u grlu. Leđima okrenut, u polučučnju, pred njima je klečao čovek koji je držao ruke na glavi. Kratka, plava kosa nazirala se pod svetlošću treperavog fenjera, baš kao i crni, ofucani kaput prepun rupa.

Neverica ih pogodi kao grom koji usamljeno staro deblo razbija u param-parčad. Stranac pred njima se tresao, stranac koji ne beše ni profesor ni spečeni Britanac. Angus i Mika se pogledaše, te lovac zvaničnim, jedrim glasom, upita čoveka: „Gospodine, možemo li Vam pomoći?”

Prošlo je nekoliko trenutaka tišine, a odgovora nije bilo. Angus ponovi pitanje, ali umesto odgovora, začu Demona, koji je zalajao na vrhu stepenica. Dvojica prijatelja se osmeliše te priđoše na dva koraka od čoveka koji ih uopšte nije konstatovao. Helm im dobaci: „Pažljivo, možda je zaražen, pogledajte te krvave kraste po glavi.”

Angus klimnu glavom, načini još jedan korak napred i vrhom puške čušnu čoveka u leđa. Sledećeg trenutka, kada se stranac okrenuo, Mika vrisnu i fenjer mu ispade na zemlju. Razliveno ulje iz razbijenog fenjera gorelo je na podu, a Mika je i dalje vrištao zbog lica koje je ugledao. Belo kao sneg, sa upalim, kao vino crvenim očima, natera ga da se upiša u gaće i oseti toplinu po svojoj desnoj butini. Drhtao je poput pruta njegovog oca sa kojim se njegova guzica često družila kada je bio mali. Sledeće što je ugledao u polutami beše isto lice, ali sada pred njim. Dva duga žvalava očnjaka sa zakrivljenim vrhovima dopirala su do ispod donje usne bledog bića iz čijih se ustiju osećao zadah grobnica. Strah u punom smislu te reči okupirao je Miku. Za tren oka biće iz najgorih košmara zari svoje zube u njegov vrat i ućutka ga za sva vremena. Krv poprska Angusovo lice, lovac opsova i podiže pušku ka zveri koja se uvijala i tresla dok je lokala naviruću, toplu krv.

Pucanj je osvetleo celu prostoriju, a da je u njoj bilo još nekoga, video bi dvojicu paralisanih staraca čije noge behu oduzete od straha. Sačma je odbacila *to* od Mike. On pade na pod i u samrtnom ropcu ispljunu tamnocrvenu krv, koja mu se razli po obrazima.

Prekaljeni lovac poče da urla i nasumice opali još jednom, dovoljno da ugleda Mikinog ubicu kako se osmehuje krvavim osmehom i prilazi, bez straha da će ga pucnjevi povrediti. Komadi sačme pokidali bi divljeg vepra. Međutim od krvopije kao da su se odbili, i jedina šteta beše načinjena već poderanom kaputu. Hrabri Angus se nije uplašio, niti je vrištao, ali kada na obrazima oseti ledene šake čiji su se prsti završavali oštrim kandžama, zaplaka poput deteta. Dah grobova mu kroz nozdrve dopre do mozga, dovoljno da ubije i poslednju želju za borbom. Neverovatnom snagom, biće mu otkinu glavu, krv šiknu do plafona poput gejzira i oboji tavanicu u crveno. Pre nego što je truplo palo, glava bi bačena u stranu. Zvuk tupog udarca i kotrljanja izazvao je cviljenje dvojice prijatelja. Biće im se obrati nezemaljskim glasom, koji kao da je dolazio iz svih pravaca.

„Ne brinite, neće boleti. Kada se probudite, bićete srećni, za razliku od vašeg prijatelja koji je pucao na mene. Priđite sami, kratko će trajati, više nisam toliko gladan”.

Helm i Bjorn se zagrlīše kao dve uplašene devojčice, dok je bledo biće nestajalo u tami. Razliveno ulje je dogorevalo ostavljajući prostoriiju tami, gde su se mogle nazreti samo demonske oči.

Taman kada su se oprostili sa životom, iako im je biće obećavalo da će se probuditi, lupnjava odjeknu stepeništem i sa sobom donese svetlost. Neko ih je razdvojio iz poslednjeg zagrljaja, bacio baklju na tlo i istupio napred. Helm prepozna šešir misterioznog putnika kojeg je spećeni Britanac oslovljavao sa *profesore*.

Stranac se mašio za unutrašnji džep, podigao srebrni krst, svetlucač poput Meseca i uzviknuo: „U ime Boga!”

Groteskno biće zaurla pri samom pomenu Božjeg imena, povuče se nazad do zida i rukama prekri krvlju okupano lice. Taj trenutak profesor je iskoristio da priđe i uhvati se u koštac sa njim. Potegao je drveni kolac sa srebrnim vrhom, sakriven ispod plašta i zamahnuo najsilovitije što je mogao. Međutim, snažna ruka zaustavila je napad i izbila mu kolac iz ruke. Pao je pred Helmove ukoćene noge. Uhvaćeni u koštac, profesor i vampir počeše da se kotrljaju po tlu. Baklja je ponovo oživela i malo je falilo da ih zahvati plamen ulja. Helm vide venac belog luka oko strančevog vrata, i sve mu postade

jasno. Uprkos tome, vampir je pokušavao da očnjacima dohvati vrat hrabrog čoveka, koji ga je snažnim rukama držao podalje. U jednom trenutku, profesor se okrenuo ka Helmu i rekao mu: „Dodaj mi kolac ili ćemo sva trojica umreti.”

Uplašenom krčmaru trebalo je nekoliko trenutaka da se pribere i sakupi hrabrost za tako nešto. Sagnuo se, uzeo kolac u drhtavu ruku i bacio ga ka profesoru. Pao je odmah kraj njegovog levog ramena. U deliću sekunde, panterkim okretom, stranac se okrenuo, levom rukom prihvatio kolac i u sledećem trenutku ga zario u vampirove grudi. Jezivi vrisak odjeknu, krv poče da šiklja iz ustiju smrtno ranjenog vampira, a oči se ugasiše poput dva poslednja grumena žara u kaminu.

Pošto je odbacio telo, profesor ustade, obrisa krv sa lica i dohvati najbližu sekiru, naslonjenu na rakijsku bačvu. Prišao je, napunio vampirova usta belim lukom, jednim zamahom mu odsekao glavu i na kraju poprskao telo svetom vodicom. Na kraju, čovek izvadi Bibliju iz jednog od džepova i poče da čita molitvu. Svakom rečju telo je sve više isparavalo, i na kraju nestalo u plamenu. Isto je uradio i sa Mikinim telom. Prekrstio se i krenuo da izađe napolje. Dvojica zabezegnutih staraca osetiše kako ih strah lagano napušta, jer vampir beše upokojen.

Brže-bolje istrčali su napolje da bi stigli svog spasioca, ali prizor ispred kuće ostavio ih je bez daha. Spečeni Britanac stajao je u korpi ogromnog letećeg balona prizemljenog nekoliko desetina metara daleko od trema. Stranac se sigurnim koracima probijao kroz sneg, ne osvrćući se da pogleda kuću u kojoj je ubio krvopiju noći. Krenuo je da se penje u korpu. Helm se okuražio i doviknuo mu na engleskom: „Možemo li znati ime našeg spasioca?”

Stranac podiže obod svog šešira i doviknu odgovor: „*My name is Abraham Van Helsing!*”

„Zapamti to ime, Bjorne, da znam kome da se zahvaljujem svaki put kada odem u crkvu.”

„Hoću, zapamtiću. Budi siguran u to.”

Balon je leteo visoko, nošen hladnim vetrom koji je dvojici saputnika išao na ruku. Snegom obavijeno prostranstvo polako je ostajalo iza njih da skriva svoje tajne koje danju spavaju, a noću budne kreću u potragu za izgubljenim dušama. Profesor van Helsing pušio je cigaretu i zamišljeno gledao u daljinu. Filijas je rukovao kormilom koje je sam izumeo i slušao pesmu nepredvidivog vetra.

„Malo je falilo da i sam siđem dole, zabrinuo sam se.”

„Nije bilo potrebe. Lestatov³ potrčko je sitna riba u odnosu na druge kojima sam presudio. Žao mi je samo onih glupih meštana, nemam pojma šta su tražili dole.”

„Nas. Videli ste kako su nas gledali u krčmi”, odgovori mu Britanac.

„Verovatno. Nego, kuda me vodiš sada?”

„Ostaviću Vas pred Hamburgom, tamo moram da isporučim sledeće pismo”, odgovori ovaj.

„Odlično. Dugo nisam bio u Nemačkoj. Imaću malo vremena da obiđem neke prijatelje.”

Filijasu je bilo drago što je Van Helsing obećao da će se odazvati pozivu Monte Krista. Ipak, tražio je od Filijasa da ga sačeka da dovrši lov na vampira u kojem ga je Britanac i zatekao. Sada, kada je i to bilo gotovo, putovali su ka Nemačkoj, gde će grofov pismonoša potražiti još jednog veoma, veoma posebnog čoveka.

3 Vampir Lestat, lik iz romana američke spisateljice En Rajs.